

Resumé

Ph.d.-afhandlingen er en undersøgelse af to fortælleres versioner af personligt oplevede begivenheder fortalt med henholdsvis 19 og 15 års mellemrum med henblik på at undersøge stabilitet og forandring i virkelig tid. De fire versioner er alle fortalt i sociolingvistiske interview og stammer fra Danmarks Grundforskningsfonds Center for Sociolingvistiske Sprogforandringsstudier.

Gennem 4 delstudier undersøger jeg i et såvel synkront som diakront perspektiv, hvordan de fire fortalte versioner fortælles. I det første delstudie om *re-making* har jeg fokus på begrebet 'grundfortælling'. I det andet studie om *frame-making* flyttes fokus til den ramme, fortællerne i samarbejde med tilhøreren skaber om de enkelte versioner, og i det tredje studie retter jeg opmærksomheden mod det univers i form af bl.a. tid, sted og personer, som etableres, dvs. fortællerens *world-making*. I det sidste studie analyserer jeg under overskriften *self-making* det identitetsarbejde, der foregår i de enkelte fortællinger. Samlet set giver analyserne et komplekst billede af, hvad der forbliver stabilt og forandrer sig over tid, og hvordan erindrede begivenheder kan fortælles og bruges over tid.

Afhandlingen har teoretiske såvel som metodologiske implikationer. For det første argumenterer jeg for, at vi i undersøgelser af autobiografiske narrativer i form af genfortællinger må integrere et interaktionelt perspektiv med fokus på lokal betydningsdannelse og et hermeneutisk perspektiv med fokus på livshistorisk betydningsdannelse. I analyserne viser jeg konkret, hvordan det interaktionelle og lokale har et vist forklaringspotentiale, men ikke kan stå alene. For det andet foreslår jeg, hvordan vi med udgangspunkt i en hermeneutisk tilgang kan forstå de ændringer, vi kan se i det ene sæt af genfortællinger, som forandring i form af autobiografisk læring. Vi lærer m.a.o. ord noget om os selv ved, at vi fortæller os frem i verden.